

Geen deel van dit boek mag worden gereproduceerd of opgeslagen in een ophaalsysteem of verzonden in enige vorm of op enigerlei wijze, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de uitgever, Queesten Boekproducties.

1.

‘Kom op Stef, hier naar links, gewoon doen. Dit is onze straat. Er is geen kip op straat, wat kan er misgaan?’

De moeheid en frustratie klinken door in zijn woorden. Normaal gesproken haal ik diep adem en reageer ik begripvol. Maar na veertien uur autorijden heb ik geen zin meer om tactisch te zijn of rekening te houden met zijn gevoelens.

‘Het is een eenrichtingsstraat, dat zie jij toch ook? Of ben je ineens blind? Die laatste paar minuten gaan het verschil niet maken.’

Ik had het me ook allemaal heel anders voorgesteld toen we vanochtend in alle vroegte vertrokken. Tien uur rijden van Rotterdam naar Innsbruck, dat zouden er met pauzes wel twaalf worden. Maar dan nog zouden we vroeg in de avond hier zijn geweest, aankomen in de schemering in plaats van in het pikkedonker. Om de stijfheid uit ons lijf te krijgen, zouden we samen voor het eerst onze nieuwe woonplaats verkennen. Maar alle files, werkzaamheden en omleidingen hadden roet in het eten gegooid. Van afwisselend rijden was geen sprake geweest, want Lex had de hele weg een knallende hoofdpijn. Bij de derde keer omrijden vanwege een wegversperring begon ook bij mij de hoofdpijn op te komen. En waar we geen rekening mee hadden gehouden: het is nog hoogseizoen. Het aantal caravans op de weg was enorm. Van lekker doorrijden op de Duitse autoweg was daardoor weinig sprake geweest. Hoezo gezellig een roadtrip naar Oostenrijk? In plaats van een leuk restaurantje opzoeken, werd het een kleffe hap ergens langs de weg. Inmiddels is het na tien en stikdonker.

Een kwartier later, na nog wat omrijden en gevloek bij straten die we echt niet in mogen, staan we voor de deur van ons nieuwe huis. Het gebouw, dat lijkt op een oud herenhuis, oogt wat grauw in het licht van de straatlantaarns. Als Lex de deur opendoet, springt de verlichting in de gang verwelkomend aan. Er hangt een lucht die ik niet thuis kan brengen. Een beetje muf, alsof je rondloopt in de catacomben van een oude kerk. Het licht in de gang springt al uit voor we de buitendeur dicht horen vallen, maar de brede trap naar de eerste etage van het oude huis is duidelijk te zien. Eenmaal bovenaan de trap maakt Lex de deur direct links ervan met een fikse zwaai open. Hij loopt naar binnen, draait zich naar mij om en spreidt zijn armen uit.

‘Welkom in ons nieuwe huis! Kom het maar snel verkennen.’

Ik lach en laat me door hem rondleiden. Het ziet er allemaal ruim uit, grote kamers met prachtige hoge plafonds. De houten vloer kraakt onder mijn voeten als ik naar de badkamer loop. Echt inspecteren lukt nu niet, aangezien er alleen in de badkamer licht is. De vorige bewoners hebben overal de lampen weggehaald. Ik wil zo langzamerhand wel weten hoe ons nieuwe huis eruitziet. Maar zonder licht krijg ik nog geen goede indruk. De meubels lijken door de verhuizers op willekeurige plekken neergezet te zijn. Overal staan dozen opgestapeld. Ondanks de vermoeidheid komt er een glimlach op mijn gezicht. Mijn leven in dozen, hoe vaak is dat al gebeurd? Morgen eerst maar eens orde in de chaos brengen.

‘Kom snel kijken lief, dit moet je echt zien!’

Van Lex' vermoeidheid en irritatie lijkt niets meer over en ik loop snel naar hem toe om te zien waar hij zo blij van wordt. Ik vind hem op het balkon bij de keuken.

'Hier kijk, het uitzicht op de berg. Zie je die lichtjes? Daar zijn de verschillende stations van de kabelbaan omhoog. Geweldig toch? Als je goed kijkt, zie je ook dat er nog sneeuw ligt op de top.'

Ik glimlach om zijn enthousiasme en ben de lange, ongezellige reis inmiddels al bijna vergeten. Lex trekt me in een omhelzing op het balkon en wijst enthousiast een aantal punten aan. Ik wist wel dat de bergen dichtbij zouden zijn, maar zo dichtbij? Dat had ik op de foto's niet goed gezien. Ik volg het spoor van de lichtjes naar de bergkam, waar ergens het Goethepad moet lopen waar ik over gelezen heb.

'Dit weekend gaan we naar boven, het uitzicht is daar vast prachtig. Je kunt de Brenner zien en we kunnen uitzoeken welke wandelingen er zijn. Je kunt bij helder weer zelfs Italië zien.' Na een warme douche ga ik een uurtje later naast hem liggen. Lex slaapt al half en mompelt iets over Werner en meerijden. De mysterieuze Werner. Lex' collega en degene die Lex enthousiast gemaakt heeft om hier te komen werken. Ik bedenk me dat ik zelf helemaal geen idee heb wat ik morgen ga doen. Een dag zonder plannen, hoe lang is dat geleden? Misschien kan ik vast het een en ander uitpakken en wat meubels verplaatsen.

Ik word half wakker van een vluchtige zoen op mijn voorhoofd en Lex die iets fluistert. 'Stef, niet schrikken, ik moet ervandoor. Werner staat al beneden. Slaap nog maar even lekker door en geniet van je dag. O ja, voor de bakker hoef je alleen maar het beekje te volgen, vanuit de voordeur naar rechts.'

Voor ik echt wakker ben, hoor ik de voordeur al zachtjes dichtgaan. Ik grabbel naar mijn telefoon, kwart over zeven. Ik draai me om en doe mijn ogen snel weer dicht. Zonder concrete plannen is het wel heel vroeg om al op te staan.

Een tijd later schrik ik wakker van een geluid. Even weet ik niet waar ik ben. Vertrouwd beddengoed, maar waarom lig ik op de grond? Dan weet ik het weer – alle meubels staan hier wel, maar er is nog niet veel in elkaar gezet. Daar had Lex geen tijd meer voor gehad. Dan hoor ik weer het geluid waar ik wakker van werd. Mijn telefoon, een sms'je van Lex.

Lex: Ben je al bij de bakker geweest?

Stéphanie: Geloof het of niet, ik lig nog in bed. Hoe was de ontvangst?

Half elf volgens mijn telefoon. Dat verklaart mijn hongerige gevoel. Hoogste tijd om op zoek te gaan naar die bakker. Ineens realiseer ik me dat ik geen idee heb waar ik ben in deze stad. Lex fluisterde vanochtend iets over de bakker, maar hoe zat het ook alweer? En die supermarkt waar hij eerder over vertelde, was die bij dit appartement in de buurt of bij een van de andere die hij heeft bekeken? Ik weet het niet meer. In de koeltas zit nog het een en ander aan brood en fruit en ik besluit eerst daar maar eens mee te ontbijten. Die bakker en supermarkt wachten nog maar even.

Met een broodje in mijn hand dwaal ik door de kamers. Her en der zet ik dozen aan de kant en losse onderdelen van meubels bij elkaar. De plattegrond die we in Rotterdam hebben

gemaakt vis ik uit mijn handtas, om een idee te krijgen van welke meubels waar moeten komen. In de woonkamer is een erker met een brede vensterbank. Ik nestel me daar met een van de hoofdkussens en kijk uit over een rivier, naar ik aanneem de Inn. Of niet, want die moet toch een stuk breder zijn? Dit lijkt eerder een beek. Ik besluit hier mijn plek van te maken. De grote ramen zorgen voor veel daglicht, de perfecte plek om te lezen, een studie op te pakken en te mijmeren over hoe mijn kookboek vorm moet gaan krijgen. Of mijn plan bij onze plattegrond past, ik heb geen idee. Maar ik vind dat ik me best iets in dit huis mag toe-eigenen en sleep mijn oude vertrouwde leesstoel naar de erker. Voor krassen hoef ik niet bang te zijn, bij daglicht blijkt dat het houten visgraatparket dat ik op de foto's zo mooi vond, zijn beste tijd wel gehad heeft. Ergens vind ik een doos met boeken met daarop geschreven 'snel lezen'. Een van de eerste dozen die ik inpakte, met het idee dat ik de eerste weken in Innsbruck hier wel mee door zou komen. De inhoud kan me niet direct bekoren. Ik ben niet in de stemming voor *Don Quichot* op dit moment. Eerst maar eens douchen, wie weet dan zo toch eens die bakker gaan zoeken.

Na de douche pak ik toch maar weer een broodje uit de zak van Albert Heijn. Ik herinner me dat Lex vanochtend fluisterde dat het heel simpel was, alleen maar de rivier volgen. Maar welke kant op ook alweer? Uit een van de dozen met keukenspullen haal ik de waterkoker. Met een mok thee en de kranten van afgelopen week neem ik mijn plekje in de erker weer in.

'Hoi, met mij, hoe gaat het? Is alles al uitgepakt?'

Ik wil een heel verhaal gaan vertellen, tot Lex erachteraan zegt: 'Ik bel vanuit de auto, je staat op de speaker. Werner zit naast me.'

Pas nu registreer ik dat hij Engels praat.

'Het gaat wel.' Maar Lex kent me goed genoeg om te weten dat er iets mis is.

'Ik drop Werner bij zijn huis en dan kom ik naar je toe. Drie kwartier hooguit, goed?' Hij gaat over op het Nederlands als hij eraan toevoegt: 'Jij en ik Stef, dat weet je toch?'

Ik lach en bedenk me dat het pas dag één is. Als we op vakantie gaan is het Lex die de eerste dag de kar trekt en mij op sleeptouw neemt, terwijl ik dan het liefst in bed kruip om bij te slapen. Dit is net zo iets.

'Ik heb nog geen boodschappen gedaan Lex, sorry.'

'Geeft toch niet, doen we zo samen wel. Ga even lekker zitten, je hebt vast al veel gedaan. Ik zie je zo!'

Enigszins beschaamd kijk ik om me heen. Buiten het verslepen van de stoel heb ik vooral voor me uit zitten staren. Mijn nachthemd moet nog ergens liggen en het bed is niet opgemaakt. En heb ik eigenlijk wel een raam opengezet? Al denkend kom ik in actie. Als ik de balkondeuren openzet, komt me een heerlijke etenslucht tegemoet. Ik kijk naar beneden en zie onder ons balkon een keuken, ik denk van een restaurant. Daar heb ik Lex niet over gehoord na zijn bezoekjes hier.

Binnen een half uur hoor ik de sleutel in het slot en staat Lex breed lachend in de gang. Ik vlieg in zijn armen, alsof ik er wil schuilen. Hij knuffelt en kust me en vraagt wat ik heb gedaan.

'Niet zo veel vrees ik.'

'Heel goed, kom eerst maar eens bij. Zullen we meteen naar de supermarkt gaan? Want ik rammel van de honger.'

De supermarkt blijkt op nog geen vijfhonderd meter van ons huis te zijn. Het is dat er bomen langs de rivier staan, anders zou je het gebouw vanuit mijn erker kunnen zien. Ik stamel bedremmeld dat ik dat wel had kunnen vinden.

Lex pakt mijn hand en knijpt er even in. Samen lopen we de supermarkt binnen, waar ik mijn ogen uitkijk.

‘Iets simpels vandaag hoor, gewoon even een snelle maaltijd. Soep met een pizza? Ik zou een moord doen voor een kop tomatensoep. Hier, dit ziet er al prima uit toch?’

Lex is moe, ik zie het aan alles. Het verkennen van de supermarkt moet ik op een ander moment doen.

‘Prima. Nu ik weet waar de winkel is, ga ik morgen wel terug. Heb ik meteen wat te doen.’

Binnen twintig minuten zijn we terug. Terwijl Lex onder de douche springt, warm ik de soep op. Lex komt al snel op de geur af en ik vraag hem naar de keuken beneden.

‘O ja dat klopt, hier beneden is een restaurant. Heb je dat nog niet gezien? Ben je niet even een blokje om geweest?’

Hij heeft niet door dat ik tot hij thuiskwam geen stap buiten de deur heb gezet. Iets in me weerhoudt me ook om dat te zeggen.

‘Nou weet je, ik dacht: dat is misschien wel een kans voor jou. Wie weet kun je daar eens koken, meedraaien in zo’n restaurant. Misschien ga je wel een Oostenrijks kookboek vertalen. Of schrijven!’

‘Want mijn kennis van de Oostenrijkse keuken is zo lekker uitgebreid?’

‘Is dat geen originele invalshoek, een Nederlandse die Oostenrijks leert koken? Lijkt me wel wat hoor, thuiskomen en dat jij dan zo’n lekkere wienerschnitzel voorzet. Oh, en in dirndl in de keuken natuurlijk.’

Ik lach bij het idee. Maar waarom eigenlijk niet? Alles ligt open nu we eenmaal hier zijn.

Verdwaald in Tirol verschijnt op 8 mei bij
Queesten Boekproducties. Bestellen kan vanaf nu
via www.queesten.nl. Na 8 mei is het boek ook
verkrijgbaar via onder andere Boekengilde en
Bol.com; vraag er zeker naar in je boekwinkel!

Op 1 juni verschijnt ook het e-book bij Amazon en
Bol.com. De Engelse en Duitse vertaling volgen na
de zomer.